

Des del carrer Pere Noguera

Curiositats del ple

En els plenaris del nostre Ajuntament, lluny del que pugui semblar, apareixen arguments que podríem qualificar de “curiositats”. Aquests són el viu reflex del que hi ha sota els interessos dels diferents grups municipals del consistori, de la seva dedicació i de la qualitat de la feina feta, no sempre a l'alçada del que la responsabilitat política ens demana.

I és que no tots els grups polítics treballen amb coherència, amb un programa i uns objectius sòlids, i no tots els grups accepten que l'equip de govern sigui d'un color on no hi tenen cabuda.

En el Ple del mes de març, el Grup Municipal de TxT es va abstenir a la proposta d'acceptació de subvenció per obra inclosa en el PUOSC 2010. No cal extendre'ns en explicacions... Es tractava d'acceptar la subvenció que la Generalitat de Catalunya, a través dels Plans Únics d'Obres i Serveis, ens atorga per a l'execució de la “Rehabilitació de la masia de Can Llaurador”. Un projecte de 600.000 euros que rebrà un 95% de subvenció i sobre el qual l'Ajuntament només haurà de pagar un 5%. Una quantitat important de diners a la que hi renunciarien pel perill que podria suposar qualsevol possible desviació en l'execució de l'obra que “no podríem assumir”. I, és clar, també pel fet de no haver tingut en compte als agents implicats en el projecte, diuen...

El Ple del mes de maig va destacar en “curiositats” pel vot en contra del PSC a l'aprovació de les taxes dels Casals Municipals d'Estiu. Els preus, amb una pujada en els diferents conceptes d'entre 50 cèntims i 2 euros, els ha semblat excessiva als socialistes (tot i que l'any anterior els va semblar d'allò més correcte). És clar, la pujada no coincideix amb l'IPC anual per un igual en tots els conceptes... i, a més a més, l'han justificat sota una malentesa preocupació social i econòmica per les famílies, obviament, és clar, la política de beques i descomptes per a segons i posteriors germans que ja portem a terme fa alguns anys.

I l'absència d'un dels regidors de TxT en el mateix Ple va esdevenir la màxima “curiositat”, o més ben dit, la màxima irresponsabilitat. El regidor en qüestió no va faltar pas per motius de força major sinó perquè va assistir a l'Assemblea de la Xarxa d'Entitats del Parc de la Serralada Litoral on hi havia de defensar els seus interessos personals. El Ple Municipal de l'Ajuntament de Teià és l'òrgan de màxima representació i lloc on es desparten els temes de major rellevància per als vilatans i vilatanes. Només les causes de força major en justifiquen una absència. I si no pregunteu a qui, 10 dies abans de parir, i 30 dies després d'haver-ho fet, ha faltat mai al seu deure amb Teià.

✍️ Emma Peiró

esquerra.cat/teia
blocs.esquerra.cat/emma-peiro

- 1 Editorial
- 2 Des del carrer Pere Noguera...
- 3 Un tast de cultura
- 4 Somriu...
- 5 Revisió cadastral
- 6 Pla d'estalvi del govern Zapatero
- 7 La retallada del Constitucional
- 8 El bloc de l'Emma
- 9 Frases de ple

19 Jun

FRASES DE PLE

El ple del passat 22 de juliol va aprovar per unanimitat la reducció de retribucions i assistències dels membres de la Corporació. Aquesta reducció ha quedat en un 5% en el cas de l'alcalde, i en un 3% per a la resta de regidors de govern i oposició.

“Votem a favor. Creiem que era necessària una mesura com aquesta tenint en compte que els treballadors de totes les administracions públiques han patit també una retallada de sou. Aquesta reducció té un valor pedagògic i exemplificador. Tot i que, per altra banda, pensem que també cal fer un replantejament de l'actual sistema, que cada cap fa més difícil compaginar una feina amb la política municipal, una tasca que hauria d'estar molt més ben retribuïda”.

Jaume Sabatés. Grup Municipal del Partit dels Socialistes

“Votem a favor. No podem demanar als treballadors que es redueixin el sou si no ho fem també nosaltres mateixos. I subscric les paraules del PSC sobre la necessitat de dignificar la tasca i els sous dels polítics. També volem felicitar l'alcalde pel fet de reduir-se el 5% del sou”.

Antoni López. Grup Municipal de Tots per Teià

“Els sous de la majoria de càrrecs electes és ja prou ridícul i a més no dignifica gens la tasca municipal. El nostre vot és favorable només per coherència amb les mesures preses amb els treballadors de l'Ajuntament. I agraeixo les paraules del regidor Jaume Sabatés ja que donen un bri d'esperança cap a la dignificació de la política municipal, que és una tasca de gran responsabilitat, però molt mal pagada”.

Emma Peiró. Grup Municipal d'Esquerra

“Corrobora i agraeixo les paraules de tots els regidors i regidores de la corporació i m'adhereixo al reclam de la necessitat de dignificar la tasca dels polítics a nivell municipal”.

Josep Botey. Alcalde. Grup Municipal de Convergència i Unió

Esquerra Republicana de Catalunya, Secció Local de Teià.
4a època. Tiratge: 2.500. Dipòsit legal: B-1819-1993. Consell Redactor: Agustí Barbolia, Artur Comas, Isaac Companyó, Clara Mir, Olga Parra, Sara Pérez i Oriol Vall-Ilovera. Maquetació: Clara Mir. Disseny original: Mar Rodon. a/e: esquerra.teia@gmail.com

Editorial

Sobre el consens i el diàleg

Explica un vell conte hindú la història de tres homes savis que, a causa de la seva ceguesa, s'havien acostumat a conèixer les coses només tocant-les. En una ocasió, va arribar un circ al poble on vivien, i veient que tothom que hi anava, quedava admirat amb la grandesa de l'elefant, els savis van decidir d'anar-lo a conèixer. I així ho van fer. El primer dels tres savis va estirar les mans i va tocar la trompa de la bèstia i bocabadat va sentenciar: “L'elefant és com una gran serp de sang calenta”. El segon, que va tocar la pota de l'animal, va assegurar: “No és cert, l'elefant és una enorme columna”. I finalment el tercer, que va agafar l'animal per la cua, afirmà: “Esteu equivocats, l'elefant és una llarga corda amb un pinzell a la punta”. De tornada cap a casa, van començar a intercanviar impressions; tot i que semblava ben difícil de concordar les diferents percepcions que havien tingut. Per treure'n l'entrellat, van decidir visitar un altre savi que havia tingut l'oportunitat de veure l'elefant amb els seus propis ulls. Va ser llavors quan es van adonar que tots tenien raó; o més ben dit, una part de raó, el que passava és que coneixien, solament, una dimensió de l'elefant. La realitat, però, consistia en veure'n la totalitat.

La política és també com un gran elefant, on cada partit percep una part diferent d'aquest mateix elefant: comparteix una visió diferent sobre la realitat i és a partir d'aquesta visió que construeix el seu projecte. D'aquí la importància del diàleg que, en un moviment d'anada i tornada entre els interlocutors, permet arribar a la veritat a través de l'intercanvi d'opinions.

I és (únicament) a través del diàleg, que es pot arribar al consens. Sense aquesta primera premissa, no es pot arribar a la segona. **És impossible arribar a consensos si una de les dues parts no està disposada a cedir en part dels seus postulats.** Per aconseguir-ho, sovint s'han de buscar les connexions amagades entre les diferents postures, els punts d'unió que no es veuen a la superfície.

Des d'Esquerra entenem que és, precisament el diàleg, el que enriqueix les persones. I és per això que hem elaborat, a través d'un grup de treball de gent externa al partit, però involucrada en la vida del municipi, un full de ruta que inclogui les aportacions de diverses sensibilitats i enriqueixi el nostre projecte.

I és per això, que a partir del mes de setembre, i aprofitant les oportunitats que ofereixen les noves tecnologies, anirem proposant a través del facebook d'ERC-Teià diferents temes cada setmana, convidant a què cadascú digui la seva, amb l'objectiu d'incloure les propostes de la gent al programa electoral.

També proposarem fer una enquesta a diferents agents socials, per tal de revisar la tasca de govern; cosa que permetrà detectar errors, però també reforçar els aspectes positius.

Tot plegat, amb l'objectiu de treballar més i millor, sense perdre la identitat del projecte que ens caracteritza i diferencia dels diferents partits, però inclouent les aportacions de persones externes, contrastant punts de vista, i en definitiva, enriquint un projecte que, al cap i a la fi, el que busca és millorar la qualitat de vida de teianencs i teianenques.

✍️ Clara Mir

Un tast de cultura

“Quiet” (Màrius Serra)

La història d'aquesta lectura comença un divendres qualsevol a casa. Sorprenentment desvetllat en el darrer dia laboral de la setmana, la programació televisiva m'empeny, després de molt de temps, a retrobar-me amb un antic plaer gairebé oblidat: passejar-me per les prestatgeries de la biblioteca a la recerca d'un llibre que m'atregui.

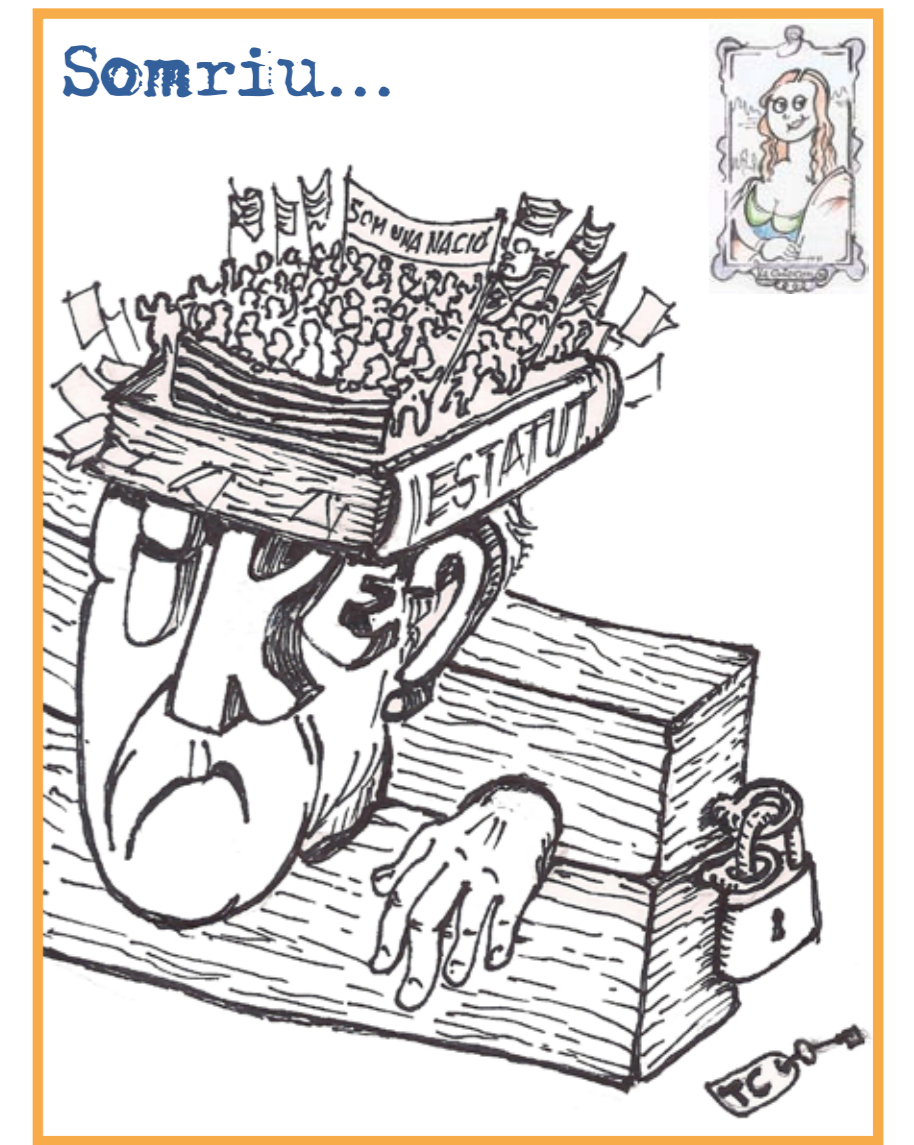
De la remesa del darrer Sant Jordi en rescato aquest llibre: “Quiet”, de Màrius Serra. Un títol que jo mateix vaig suggerir que em regalesin, per assegurar el tret. I en aquesta ocasió no em vaig equivocar. Entre aquella estona a la nit (sense caure adormit oblidant les dues darreres pàgines llegides) i un viatge amb AVE a Madrid, vaig “devorar” aquesta història basada en l'experiència de l'autor amb el seu fill Lluís (àlies Llullu) afectat per una greu encefalopatia.

El llibre no segueix un fil argumental clàssic lineal, sinó que s'estructura a partir de diverses escenes concretes fixades a la memòria de l'autor, posades ara en moviment. No és un relat tràgic; transmet optimisme i naturalitat per totes bandes, però no per això deixa de resultar colpidor, sobretot per a pares relativament recent estrenats.

El bon ofici narratiu del Màrius Serra (fins llavors personatge associat únicament als mots encreuats i als “enigmàrius” de la ràdio) hi ajuda molt, i et submergeix ràpidament en els episodis que descriu: des dels hospitalaris, als de viatges, als quotidians, etc. Especialment entranyable la darrera part del llibre, titulada “Córrer”, que per a mi defineix molt bé l'essència de la història.

En definitiva, un llibre que recomano i al qual personalment li reconec un mèrit addicional: el de redescobrir-me després de molt de temps el plaer de la lectura.

✍️ Oriol Vall-Ilovera

La clau de l'equilibri pressupostari

La responsabilitat política ens porta, des de l'equip de govern, a dur a terme una revisió cadastral en el nostre municipi, aplicable el proper exercici 2011, que consisteix en actualitzar el valor de les finques urbanes i fixar la base impositiva a partir de la qual es determina la quota de la contribució de l'Impost de Béns Immobles per al proper exercici. Els motius que ens porten a prendre aquesta decisió són, d'una banda, la necessitat de reequilibrar els pressupostos municipals que han sofert una forta davallada d'ingressos al llarg dels últims exercicis i, de l'altra, el fet que les revisions cadastrals han de realitzar-se cada 10 anys, i Teià es troba amb uns valors de l'any 1994, és a dir, amb una antiguitat de més de 16 anys.

“La capacitat de generar ingressos dels municipis es troba limitada a uns impostos i unes taxes molt concretes, i un dels elements més importants de generació de recursos propis és l'IBI”

intenant aconseguir estalvis sense perjudicar-ne excessivament el servei. Però, també és evident i necessari l'increment de l'altre element que constitueix el pressupost municipal, la recaptació i els ingressos, per tal d'acabar d'equilibrar el pressupost. Malauradament, la capacitat de generar ingressos dels municipis es troba limitada a uns impostos i unes taxes molt concretes, i un dels elements més importants de generació de recursos propis municipals és l'Impost de Béns Immobles que en el nostre cas suposa una recaptació de 2,4 milions d'euros anuals.

Cal aclarir que l'actualització del valor de les finques no s'aplica de forma immediata, sinó que es repartirà al llarg d'un període de 10 anys i, en cap cas, pot superar el valor de mercat, pel que s'aplica un coeficient corrector, en què el valor cadastral és el 50% del valor de mercat. Tenint en compte la baixada dels preus de mercat en els últims temps creiem que la valoració de les finques serà més moderada que si s'hagués realitzat, per exemple, l'any 2004. Així mateix cal destacar que el diferencial aprovat per al proper exercici fiscal és de l'1,08%, rebaixant en -0,02% el diferencial aprovat per a l'exercici 2010 que era de l'1,1%. Aquesta rebaixa busca, d'una banda, compensar l'increment de les bases de càlcul (el valor cadastral de les finques) que comportarà la revisió cadastral i, de l'altra, complir el Pla de Sanejament a què està sotmès el nostre Ajuntament i que és d'obligat compliment per al nostra municipi.

Aquesta revisió cadastral té una importància cabdal perquè suposarà un increment de recaptació d'uns 179.000 euros el proper exercici 2011, la qual cosa permetrà anar sanejant a poc a poc la nostra economia municipal, il·lustrada per la gran quantitat de serveis impropis de caràcter social que va prestant, i també perquè permetrà posar al dia uns valors cadastrals certament desactualitzats.

 Anna Maria Balada

Cop de destrial a les polítiques socials

La crisi econòmica que afecta Catalunya i tota la Unió Europea és una crisi de llarg abast que necessita de canvis estructurals per part de les administracions públiques. Es tracta d'una crisi que requereix la construcció d'un nou model econòmic, que no consisteixi en una política monetària basada en l'especulació i la construcció; i la complaença del govern amb les entitats bancàries.

El govern de Zapatero és un govern contaminat pel liberalisme econòmic, que amb actuacions populistes s'ha dedicat a repartir diners a tort i a dret, amb mesures que poc s'acosten a l'antiga idea socialdemòcrata de repartir la riquesa per disminuir les desigualtats socials. Prova d'això han estat les mesures del govern espanyol precedents a la crisi: 3.500 milions d'euros de la deducció per adquisició de vivenda; 7.000 milions d'euros que el govern espanyol va regalar a tots els contribuents per a l'estalvi de 400 euros en la declaració de la renda; 3.000 milions d'euros amb el xec bebè... I tot plegat, sense cap tipus de distinció entre les rendes baixes i les rendes més altes.

Però aquí no s'acaba tot. Amb el Fons Estatal d'Inversió Local (Plan Zapatero) el govern ha gastat 13.000 milions d'euros destinats a finançar el totxo, sense cap valor social afegit. Això sí, amb uns cartells immensos que anuncien les obres, a 1.500

LA RETALLADA DEL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

... I ara què?

Després d'anys d'espera i temps d'incertesa, el Tribunal Constitucional ha dictat sentència sobre l'Estatut. Un text, que recordem-ho, ja va patir una primera escapçada amb aquell pacte entre Mas i Zapatero a la Moncloa. Una retallada que hagués pogut ser molt menor si, aleshores, les diverses forces polítiques catalanes s'haguessin unit per defensar, en el tràmit a les Corts Espanyoles, el text que va sortir del Parlament aquell 30 de Setembre. Però, com passa massa sovint, alguns van prioritzar els interessos partidistes i no hi va haver un front comú tal com va demanar ERC, cosa que va aprofitar el PSOE per a *cepillar-se'l*, tal com va dir Alfonso Guerra. Finalment es va aprovar en referèndum i quan el poble s'expressa ningú té cap dret a canviar-ho.

A partir d'aquí es va iniciar un procés particular i curiós per part del PP impugnant l'Estatut al "Tribunal Constitucional". Així, en un edifici de Madrid, un grup de persones es posaren a decidir si els catalans podíem tenir el que hem aprovat en un referèndum o no, no fos cas que "trenqués l'esperit" de la "Carta Magna Española" (aquella que ho va deixar "todo atado y bien atado"), i aquella mateixa que es va aprovar quan encara hi havia camises blaves caminant pels carrers.

Una "Constitución" tan demòcrata que diu que qui es vulgui independitzar haurà de "patir" l'atac de l'Exèrcit, segons l'article 8. Però estigueu tranquils, que només han guanyat la guerra de Perejil (i perquè no van haver d'actuar), a més actualment estan sota comandament Europeu.

euros cadascun d'ells, no fos cas que algú s'oblidés de veure'n la publicitat. Sembla que s'han ressuscitat les tesis keynesianes d'inversió governamental en temps de crisi per reactivar el mercat. Però ningú no li ha explicat a Zapatero que per reactivar l'economia s'ha d'invertir en projectes que generin riquesa i no pas en asfaltar carrers?

I ara el govern espanyol ens sorprèn amb la retallada dels sous dels funcionaris i l'ajudada de l'IVA que pagarem tots, sense distincions. I tot i compartir fermament la necessitat de sanejar el conjunt de les finances públiques, no és de rebut que els ajuntaments –i les classes socials més desafavorides– acabin pagant el cost de la crisi econòmica, atès que les seves hisendes i capacitat d'endeutament es troben encotillades per l'actual Llei d'Hisendes Locals. Una llei que provoca que els ens locals no tinguin garantits els ingressos necessaris per fer front a les competències que avui tenen les administracions locals.

I mentrestant, hi ha més de 90.000 milions d'euros en economia submergida i el govern encara no s'ha decidit a lluitar contra el frau fiscal amb una agència inspectora eficaç.

I amb tot aquest panorama, encara hi ha algú que dubti si és necessària la independència?

 Clara Mir

Però la qüestió és: des de quan la DEMOCRÀCIA ha d'estar sotmesa a una *CONSTITUCIÓN*? La Democràcia només té una norma: el Poble té la Paraula. A no ser que parlem de "democràcia orgànica", pròpia d'altres èpoques.

Finalment, aquest grup de persones ha decidit que l'Estatut és anticonstitucional i ha fet una sentència en què es remarca fins a vuit vegades que "Espanya és indivisible", deu ser que comencen a veure que no és una cosa tan evident. Però no us estranyi que ben aviat diguin que no podem fer manifestacions amb lemes com ara "Som una nació, nosaltres decidim", perquè aquest és inconstitucional, tot i que després s'hi presentin prop d'un milió i mig de persones. On, per cert, l'únic crit que sonava era el d'INDEPENDÈNCIA.

Davant dels fets, la INDEPENDÈNCIA és l'única sortida que ens deixen per resoldre aquest conflicte iniciat per les institucions espanyoles, on el TC ha fet la prova del cotó, dient que no vol reconèixer els diversos pobles i nacions que conviuen (per gust o per força) a l'Estat. Però per sobre de tot, creiem en la voluntat popular i la democràcia i per això ha de ser el poble català qui té el dret a expressar-se en referèndum.

Ja n'estem farts d'incompetència espanyola, de dèficit fiscal, d'imposició lingüística, de falta de democràcia, d'agressions culturals... Ha arribat l'hora, de posar seny i perdre la por.

Endavant amb la República Catalana!

 Andreu Porta i Espelt

I ara, a les llistes del Parlament de Catalunya!

Aquest mes de juny vam celebrar el Congrés Comarcal Extraordinari d'ERC a Mataró per a l'elecció dels candidats i candidates a les eleccions al Parlament de Catalunya 2010. Dels resultats d'aquest congrés, posteriorment, s'elaboren les llistes generals de candidats i candidates al Parlament de Catalunya per a la propera legislatura.

“M'encanta i m'apassiona la política, i m'agrada el sentit final d'estar al servei de les persones”.

Mai no m'havia plantejat presentar-me com a candidata a unes llistes del Parlament, especialment perquè estic immersa, des de l'acció de govern, en la política municipal des de fa 7 anys. La política municipal és la primera porta d'atenció a la ciutadania i la que em fa gaudir de la política i, especialment, de la gestió municipal. Tanmateix, fa 3 anys que sóc consellera comarcal i és des d'aquí on he entès la importància de treballar per a la comarca, en el territori i per al nostre territori. Per tant, aquest, havia de ser un pas més.

Hi ha tres aspectes fonamentals que m'han portat a aquesta decisió: el primer és que m'encanta i m'apassiona la política, fer política vull dir, i m'agrada el sentit final d'estar al servei de les persones. Aquesta afirmació pot sorprendre a més d'un pel desprestigi que tenim els polítics, causat en bona part per la corrupció, però també al ridícul que fem en actuacions poc meditades, i especialment, en declaracions als mitjans de comunicació.

El segon és que m'agrada ERC, crec fermament en la seva ideologia, tot i que en la manera de fer interna, algunes vegades, podriem discrepar. Però valoro el fet de ser crítica en positiu, perquè la importància de seguir directrius ha d'estar sempre present, però també són importants i valuosos les veus crítiques (al meu gust, internes) i opinions diferents que ens han de portar a un diàleg més divers i ric.

El tercer motiu és el fet de ser dona. N'hi ha moltes a ERC, i una gran majoria són molt bones, i gairebé cap d'elles no "llueix" prou (tot i que posaria com a excepció l'Anna Simó, gran política). ERC és un partit molt masculinitzat i cal trencar amb aquesta imatge, perquè no ens afavoreix i perquè la pròpia societat civil està reclamant aquest canvi.

Per a totes les dones, pel meu partit, Esquerra Republicana de Catalunya, i pel meu país, Catalunya, agafo aquest compromís de ser la quarta candidata de la comarca, i trenta-sisena a les llistes generals al Parlament de Catalunya pel 2010.

Visca ERC! Visca Catalunya Lliure!

 Emma Peiró